

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Pavla Molka v právní věci navrhovatele: **Jablonec - Tichá z.s.**, se sídlem Podhorská 710/7, Jablonec nad Nisou, zast. Mgr. Robertem Musilem, advokátem se sídlem Gorkého 658/15, Liberec, proti odpůrci: **Statutární město Jablonec nad Nisou**, se sídlem Mírové náměstí 3100/19, Jablonec nad Nisou, ve věci návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu Jablonec nad Nisou vydaného Zastupitelstvem Statutárního města Jablonce nad Nisou usnesením ze dne 18. 5. 2017, č. ZM/112/2017, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) RNDr. D. V., Ph.D.**, **II) MUDr. I. P.-S.**, **III) Z. H.**, **IV) Ing. K. V.**, všichni zast. JUDr. Evou Červenou, advokátkou se sídlem Drtinova 372/24, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Ústí na Labem – pobočky v Liberci ze dne 10. 10. 2017, č. j. 64 A 4/2017 - 116,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Navrhovatel (dále jen „stěžovatel“) napadl kasační stížností shora označený rozsudek Krajského soudu v Ústí na Labem – pobočky v Liberci (dále jen „krajský soud“), kterým byl zamítnut návrh na zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu Jablonec nad Nisou vydaného Zastupitelstvem Statutárního města Jablonce nad Nisou usnesením ze dne 18. 5. 2017, č. ZM/112/2017.

I. Vymezení věci

[2] Stěžovatel je spolkem, který sdružuje více než dvě stovky členů nejen z řad obyvatel zástavby v ulici T. v Jablonci nad Nisou. Namítal, že vydání územního plánu představuje zásah do jeho práv a práv jeho členů na život v příznivém životním prostředí v dané lokalitě. Je tak dotčenou veřejností ve smyslu čl. 9 odst. 2 Aarhuské úmluvy, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/92/EU o posuzování vlivů některých veřejných a

soukromých záměrů na životní prostředí a navazující judikatury Soudního dvora EU. Jedná se o spolek, který má vztah k regulovanému území a věnuje se činnosti související s problematikou ochrany příznivého životního prostředí a udržitelného rozvoje.

[3] Soud neshledal, že by napadené opatření obecné povahy bylo nicotným správním aktem. Územní plán byl vydán zastupitelstvem města Jablonce nad Nisou, nic nesvědčí o tom, že by při jeho vydání překročilo zastupitelstvo meze zákonem vymezené působnosti.

[4] Podle § 172 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"), se rozhodnutí o námitkách, které musí obsahovat vlastní odůvodnění, uvede jako součást odůvodnění opatření obecné povahy. Z toho též vyplývá, že o námitkách každé osoby není třeba vydávat samostatné rozhodnutí, které by se jí např. i samostatně doručovalo. Postup odpůrce, který o námitkách rozhodl usnesením zastupitelstva ze dne 18. 5. 2017, č. ZM/111/2017, že odůvodnění rozhodnutí o námitkách je nedílnou součástí tohoto usnesení a bude obsaženo v odůvodnění územního plánu, tak byl zcela správný (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 185). Usnesení ze dne 18. 5. 2017, č. ZM/111/2017, obsahuje výrokovou část, ve které je uvedeno, jakým námitkám se vyhovuje, jakým nevyhovuje, částečně vyhovuje a k jakým námitkám se nepřihlíží. Odpůrce vysvětlil, že využil ve výroku usnesení formy číselného označení jednotlivých námitek vzhledem k jejich velkému množství.

[5] Soud neprováděl důkaz zvukovým záznamem zasedání zastupitelstva, neboť důvodnost této námitky navrhovatele byl schopen posoudit na základě spisového materiálu předloženého odpůrcem.

[6] Rozšíření ploch zastavitelnosti, a to plochy bydlení – městské BM1.43 na pozemku p. č. X a X na pozemcích p. č. X a p. č. X v k. ú. M. (dále jen „dotčené pozemky"), není v rozporu s § 18 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon"), a není žádný zákonný důvod, pro který by plocha vytyčená shora označenými pozemky měla být změněna do režimu smíšené plochy krajinné.

[7] Z § 18 stavebního zákona nelze dovodit, že by v daném území existovalo pouze jedno jediné možné správné řešení území, které by bylo eventuálně vynutitelné soudně. Vždy bude existovat nespočet řešení území, která budou mnohdy odlišná, a přesto budou odpovídat zákonem stanoveným kritériím.

[8] Podle § 6 odst. 5 písm. c) stavebního zákona zastupitelstvo obce vydává v samostatné působnosti územní plán. Je pouze na zastupitelstvu obce, aby z nespočtu řešení území, která odpovídají zákonem stanoveným kritériím, vybralo to, které mu bude nejlépe vyhovovat. Soud není oprávněn vybrat jiné řešení území či přezkoumávat důvody, které ke zvolenému řešení vedly. Soud pouze na základě uplatněných námitek ověří, zda zastupitelstvem obce zvolené řešení území odpovídá zákonem stanoveným kritériím. Soud brání jednotlivce (a tím zprostředkovaně celé politické společenství) před excesy v územním plánování a nedodržením zákonných mantinelů, avšak není jeho úkolem sám územní plány dotvářet. K obdobným závěrům dospěl i Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 28. 3. 2008, č. j. 2 Ao 1/2008 - 51.

[9] Zastavitelné plochy se vymezují s ohledem na potenciál rozvoje území a míru využití zastavěného území. Odpůrce argumentoval tím, že lokalita X vyplňuje proluku v existující zástavbě a byla převzata do nového územního plánu z platné územně plánovací dokumentace, stejně jako lokalita X, která navazuje na zastavěné území podél ulice T. Zdůraznil také, že rozsah využitelných zastavitelných ploch pro bydlení v dané lokalitě se nenavyšuje nad rámec předchozího územního plánu. Pro rozptýlení obav z nepřiměřené intenzity urbanizační zátěže území došlo k precizaci podmínek prostorového uspořádání ploch kategorie BM. Ve smyslu zajištění harmonického přechodu zástavby do volné krajiny nebudou na okrajových pozemcích zastavitelného území umisťovány kompaktní formy skupinové zástavby. Odpůrce se podrobně vyjádřil i ke stanovení výškové hladiny zástavby. Zabýval se také námitkou nedostatečnosti dopravní infrastruktury a srozumitelně vysvětlil, proč považuje užívání obslužné komunikace T. za bezkolizní. Odpůrce nelze pouze z důvodu volby přijaté koncepce prostřednictvím soudu nutit, aby přijal jinou koncepci řešení území, neboť i přijatá koncepce je koncepcí možnou.

[10] Zastavitelnosti sporných ploch nebrání ani sousedství chráněné krajinné oblasti Jizerské hory a příslušnost do specifické oblasti Krkonoše – Jizerské hory vymezené v Politice územního rozvoje ČR. Odůvodnění územního plánu obsahuje vyhodnocení souladu s Politikou územního rozvoje ve znění aktualizace č. 1 schválené usnesením vlády ČR č. 276 ze dne 15. 4. 2015. K přijaté úpravě se navíc souhlasně vyslovily všechny příslušné dotčené orgány.

[11] Soud neprováděl důkaz Politikou územního rozvoje ČR, modelovým případem dvougeneračního domu ani předchozím územním plánem, protože to pro posouzení námitek navrhovatele považoval za nadbytečné.

[12] Namítanému prostému převzetí lokalit z původně platného územního plánu soud nepřisvědčil. Řešení téměř shodné s původním plánem je výsledkem dlouhodobého procesu vyjednávání, dohodování a zvažování možných řešení. Není také pravdou, že přijatý územní plán není podložen demografickými daty. Z jeho odůvodnění je zřejmé, že odpůrce pracoval s nejaktuálnějšími dostupnými demografickými daty z ČSÚ, na základě kterých vypracoval demografický rozbor a zdůraznil, že úkolem územního plánu je připravit územní podmínky pro všechny varianty demografického vývoje.

[13] Nejvyšší správní soud k otázce přiměřenosti trvale judikuje, že zásah soudu se omezuje na případy extrémního vybočení ze zásady proporcionality (srov. rozsudky ze dne 30. 4. 2015, č. j. 4 As 261/2014 - 70, ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010 - 103, ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007 - 73, či ze dne 7. 10. 2011, č. j. 6 Ao 5/2011 - 43). O takový případ rozhodně nejde.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření ke kasační stížnosti

[14] Stěžovatel brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Namítá podjatost předsedkyně senátu krajského soudu Mgr. Trejbalové z důvodu jejího poměru k osobám zúčastněným na řízení I) a IV).

[15] Předsedkyně senátu působila v minulosti jako podnikový právník ve společnosti, jehož zaměstnancem byla mj. osoba zúčastněná na řízení IV). Je proto pravděpodobné, že mezi nimi, jakož i osobou zúčastněnou na řízení I), která je synem osoby zúčastněné na

řízení IV), existuje předchozí vztah, který by mohl ovlivnit rozhodování. O účasti těchto osob na řízení se stěžovatel dozvěděl až z rozsudku krajského soudu, a proto nemohl námitku podjatosti uplatnit dříve.

[16] Rozhodnutí krajského soudu považuje za nepřezkoumatelné, protože soud přezkoumal rozhodnutí, které nebylo z důvodu nesrozumitelnosti způsobilé soudního přezkumu. Nesrozumitelnost je způsobena nedostatky výroku rozhodnutí o námitkách zastupitelstva města Jablonce nad Nisou.

[17] K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o námitkách stěžovatel odkazuje na příslušné části svého návrhu. Uvádí, že i pro rozhodnutí o námitkách, které krajský soud postavil na roveň rozhodnutí o předběžné otázce, popřípadě rozhodnutí mezitímnímu, platí zásady spravedlivého procesu. Rozhodnutí o námitkách musí odpovídat rozhodnutím vydávaným dle správního řádu, přeneseno na projednávanou věc, musí být o každé námitce rozhodnuto individuálně. V opačném případě by ad absurdum např. stavební úřad rozhodoval o všech žádostech o stavební povolení jedním rozhodnutím.

[18] Zvolený postup ztížil rozhodování zastupitelů pro případ, že by někteří nesouhlasili s vyřízením pouze jedné ze vznesených námitek. Pokud text usnesení obsahuje pouze číselné odkazy, nejedná se o výrok ve smyslu § 68 odst. 2 správního řádu. Nedostatky odůvodnění spatřuje stěžovatel v nesprávnosti usnesení o vyřízení námitek a způsobu jejich přijetí zastupitelstvem, což má za následek nicotnost rozhodnutí. Argumentaci krajského soudu považuje za nepřiléhavou.

[19] Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný i pro nedostatek důvodů. Krajský soud se zcela nevypořádal s žádným z žalobních bodů a odmítl provést stěžovatelem navržené důkazy. Stěžovatel v této souvislosti namítal ovlivnění procesu požadavkem jeho rychlého skončení jako podmínky pro získání dotace.

[20] K věcnému posouzení uvádí, že napadený územní plán vybočil ze zásad proporcionality, protože přijaté řešení neobstojí v konkurenci bezpečnosti silničního provozu v oblasti se zvýšeným výskytem rodičů s předškolními dětmi. K povaze území odkazuje na body 13 až 19 návrhu na zrušení opatření obecné povahy.

[21] Odkaz krajského soudu na povahu H. vil a mateřské školy, které spíše zapadají do kategorie bydlení městského, je nepřiléhavý. Pro svůj funkcionalistický původ, památkovou ochranu a unikátní postavení právě v této části města představují H. vily unikátní stavbu, na jejíž povahu se nelze odkazovat pro stanovení povahy celého území. Opakování takové výstavby není možné.

[22] Obdobné platí pro stavbu mateřské školy, a to z hlediska nikoli její stavební jedinečnosti, ale z hlediska funkční jedinečnosti. Pro stěžovatele je nepředstavitelné, že by se v Jablonci nad Nisou vytvořila čtvrť mateřských škol, do nichž by rodiče z celého města dojížděli se svými dětmi, navíc nevyhovující ulicí T.

[23] Ulice T., která celé řešené území připojuje, představuje přinejmenším v části, kde se kříží s ulicí U H. V. a v části oblouku mateřské školy, dopravně bezpečnostní riziko. Nejméně v těchto dvou místech je ulice jednoproudá. Při uvážení výškové polohy města, výskytu sněhových srážek a zúžení vozovky jde o obrovské dopravně bezpečnostní riziko ve vztahu k okolní zástavbě, životnímu prostředí a bezpečnosti uživatelů mateřské

školy, které je nezhojitelné a znásobněné přírůstkem vozidel směřujících do řešeného území.

[24] Vzhledem k tomu, že došlo k výmazu komunikace ústící do Průběžné ulice, mělo být celé území řešeno jinak. Navýšení průjezdu po ulici T. představuje právě onen zákonný mantinel, který byl zvoleným řešením překročen. Stavba maximálního počtu rodinných domů, kterou pravidla stanovená pro posuzované území dovolují (6 dvougeneračních rodinných domů a jeden jednogenerační rodinný dům), bude představovat zatížení ulice T. nad její kapacitu, což je flagrantní narušení harmonického vývoje v území.

[25] Soukromý zájem osob zúčastněných na řízení (stavba tří rodinných domů) by bylo možné zohlednit i v případě, že by sporné plochy byly řešeny jako bydlení příměstské. To by naopak nepředstavovalo zvýšené riziko v provozu na pozemní komunikaci.

[26] Krajský soud neuvedl žádné důvody, pro které uvěřil tvrzení odpůrce, že dopravní zabezpečení v ulici T. je dostatečné. Neprovedl-li soud důkaz předchozím územním plánem, nemůže odkazovat na to, že přijaté řešení je shodné s původním. Krajský soud neuvedl, co by podle jeho názoru představovalo extrémní vybočení ze zásady proporcionality.

[27] Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[28] Odpůrce se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu. Vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatel nic nového do řízení nevnáší, odkazuje stěžovatel na svá vyjádření v řízení před krajským soudem.

[29] Osoby zúčastněné na řízení ve vyjádření uvádějí, že námitka podjatosti byla vznesena pozdě. Stěžovateli nic nebránilo, aby kdykoliv během řízení nahlédl do soudního spisu, ze kterého je účast osob zúčastněných na řízení zcela seznatelná.

[30] K důvodům podjatosti uvádějí, že vyloučení soudce z rozhodování je výjimkou ze zásady, podle které nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Aby bylo vůbec možné hovořit o podjatosti, musí vztah mezi soudcem a konkrétní osobou dosahovat určitého stupně intenzity, z níž by bylo možné dovodit, že soudce není schopen věc nezávisle a nestranně projednat a rozhodnout (viz usnesení ze dne 31. 10. 2013, č. j. Nao 69/2013 - 121). Takové okolnosti stěžovatel vůbec neuvedl, jeho námitka je ryze účelová.

[31] Z § 8 s. ř. s. neplyne, že by měla být otázka podjatosti vztažena i na osoby zúčastněné na řízení. Bez ohledu na to, pouhá skutečnost, že soudce v minulosti pracoval ve stejném podniku jako osoba zúčastněná na řízení, nemůže být důvodem podjatosti. Osoba zúčastněná na řízení IV) navíc pracovala v jiné firmě než předsedkyně senátu a řešila především obchodní záležitosti. Ke sloučení obou podniků se stovkami zaměstnanců došlo až v roce 2000, kdy byla osoba zúčastněná na řízení IV) již ve starobním důchodu.

[32] Osoba zúčastněna na řízení I) byla v rozhodné době nezletilým středoškolským studentem bez jakéhokoliv poměru k předsedkyni senátu.

[33] S věcným posouzením krajského soudu se osoby zúčastněné na řízení zcela ztotožňují. Veškeré námitky uplatněné v průběhu schvalovacího procesu byly řádně a podrobně projednány. V rámci nového územního plánu se prakticky jedná v řadě případů o shodné řešení, jak tomu bylo v původním územním plánu z roku 1998, a změny se dotkly právě jen osob zúčastněných na řízení, které s nimi vyslovily souhlas. Souhlasí s odpůrcem, že stěžovatel v převážné části kasační stížnosti opakuje námitky a skutková tvrzení uplatněná již v řízení před krajským soudem. Jsou přesvědčeny, že jako osoby, kterých se napadený územní plán skutečně dotkl, učinily řadu kompromisů, aby územní plán mohl být schválen. K žádnému porušení vlastnických práv ani práv stěžovatele ve schvalovacím procesu nedošlo. Navrhují kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[34] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a odst. 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[35] Soud se nejprve zabýval otázkou zmatečnosti řízení před krajským soudem, která by nastala, pokud by ve věci rozhodoval vyloučený soudce. Jednou z podmínek, za níž může soud rozhodnout o vyloučení soudce z projednávání a rozhodování určité věci podle § 8 odst. 5 s. ř. s., je existence takového řízení, tedy skutečnost, že je řízení o této věci stále vedeno a že o věci samé nebylo ještě rozhodnuto.

[36] Ve správním soudnictví je možné po vydání rozhodnutí krajského soudu namítat, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce toliko u těch rozhodnutí, u nichž soudní řád správní připouští mimořádný opravný prostředek (kasační stížnost); v takovém případě by bylo možné skutečnost, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce, uplatnit jako důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (zmatečnost řízení). Tak tomu je právě v projednávané věci, a proto soud posoudil námitku podjatosti jako kasační důvod zmatečnosti řízení před krajským soudem.

[37] NSS považuje námitku zmatečnosti za nedůvodnou. Sama skutečnost, že jeden ze soudců rozhodujících věc byl před mnoha lety zaměstnancem společnosti, kde byla zaměstnána osoba zúčastněná na řízení, nebo i společnosti, která spolupracovala se společností, kde byla tato osoba zaměstnána, nemůže bez přistoupení dalších relevantních okolností představovat opodstatněný důvod pro pochybnosti o jeho nepodjatosti. Stěžovatel ostatně ani netvrdí, že by předsedkyně senátu krajského soudu měla v současné době nebo v době, o kterou se v řízení jedná, jakékoli vazby na uvedenou osobu, popřípadě měla osobní zájem na výsledku sporu. Navíc dle dlouhodobé judikatury ani existující pracovní kontakty při dřívějším pracovním zařazení soudce jej z projednání věci vyloučit nemohou (srov. např. usnesení NSS ze dne 10. 7. 2003, č. j. Nao 28/23 - 5).

[38] Na tomto místě je třeba uvést, že podstatou kasačního přezkumu je přezkum rozhodnutí krajského soudu pouze v rozsahu námitek, které stěžovatel uvede (s výjimkami danými § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Stěžovatel musí zásadně reagovat na argumentaci

krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou závěry, které krajský soud v napadeném rozhodnutí uvedl, nesprávné. Pokud tak neučiní a pouze znovu zopakuje námitky, které uvedl v žalobě, aniž by jakkoliv reflektoval argumentaci krajského soudu, poté, za předpokladu že uvedené námitky krajský soud vypořádal, nejsou takové námitky přípustné. Nesměřují-li kasační důvody proti závěrům krajského soudu, opírá se kasační stížnost o „jiné důvody" než důvody uvedené v § 103 s. ř. s. Taková kasační stížnost je dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná (srov. usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009 - 77, č. 2103/2010 Sb. NSS, ze dne 15. 9. 2009, č. j. 6 Ads 113/2009 - 43, nebo ze dne 14. 6. 2016, č. j. 1 As 271/2015 - 36).

[39] Tak tomu je u převážné většiny kasačních námitek v nyní projednávané věci, kdy stěžovatel opakuje uplatněné žalobní argumenty (případně na ně dokonce pouze odkazuje), nebo se omezuje na prostý nesouhlas se závěry krajského soudu, aniž by uvedl právní a skutkové důvody, pro které závěry krajského soudu neobstojí.

[40] Namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku (k nepřezkoumatelnosti soud přihlíží i bez námitky) soud neshledal. Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní kasační soud přihlíží i bez námitky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[41] Rozsah povinnosti soudu odůvodnit své závěry musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka. To by mohlo vést až k absurdním a kontraproduktivním důsledkům rozporným se zásadou efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení tak, aby žádná z nich nezůstala bez náležité odpovědi. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související.

[42] Veškerá výše uvedená kritéria rozsudek krajského soudu splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí, které je dostačujícím způsobem odůvodněno. Z jeho odůvodnění je zcela zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Zároveň kasační soud neshledal, že by se krajský soud nevypořádal s uplatněnými žalobními námitkami.

[43] Není ani pravdou, že by krajský soud ignoroval namítané ovlivnění procesu schvalování územního plánu požadavkem jeho rychlého skončení jako podmínky pro získání dotace. Krajský soud na několika místech svého odůvodnění zdůraznil, že „[o]*bsah předložené spisové dokumentace svědčí o tom, že řešení přijaté nově vydaným územním plánem je výsledkem dlouhodobého procesu vyjednávání, dohodování a zvažování možných řešení*".

[44] Nepřezkoumatelnost rozsudku nemohlo způsobit ani neprovedení navrhovaných důkazů. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že soud není povinen provést důkazy navrhované účastníkem řízení; je ovšem vždy povinen náležitě odůvodnit, z jakých důvodů navrhovaný důkaz neprovedl. Splnění uvedených podmínek je zárukou práva na spravedlivý proces (viz např. rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 84/2010 - 72).

Krajský soud neprovedení důkazů odůvodnil jejich nadbytečností, protože pro posouzení sporu nebylo jejich provedení nutné.

[45] Zcela přezkoumatelné je i napadené opatření obecné povahy. Ze spisové dokumentace NSS ověřil, že ve výroku usnesení ze dne 18. 5. 2017 je jasně uvedeno, jakým námitkám označeným číselně odpůrce vyhověl [část a) výroku], jakým nevyhověl [část b) výroku], částečně vyhověl [část c) výroku] a ke kterým nepřihlédl [část d) výroku]. Jinými slovy, o každé ze vznesených námitek bylo rozhodováno samostatně, námitky lze snadno identifikovat, přičemž jejich číselné označení není srozumitelnosti výroku na újmu. Vzhledem k množství vznesených námitek je tomu právě naopak. O nicotnosti rozhodnutí, která je vyhrazena jen nejtěžším vadám rozhodnutí, už vůbec nelze hovořit.

[46] NSS neměl vůbec žádný problém identifikovat námitku stěžovatele (podání č. 164 a její vyhodnocení pod č. 355), ke které odpůrce pro opožděnost nepřihlédl. Z odůvodnění rozhodnutí ověřil, že lhůta pro uplatnění námitek uplynula dne 14. 10. 2015, námitka stěžovatele však byla pořizovateli doručena až dne 3. 12. 2015. Stěžovatel, který proti návrhu územního plánu podal námitku opožděně, nemá právo na její věcné posouzení v rozhodnutí o námitkách a toto rozhodnutí se tak jeho práv, ani práva na spravedlivý proces nijak netýká. Veškerá jeho argumentace napadající rozhodnutí o námitkách je proto zcela lichá.

[47] Věcné námitky jsou v převážné většině rekapitulací žalobních bodů. Soud se proto k těmto námitkám vyjádří jen stručně.

[48] Z obsahu spisu soud ověřil, že sporné plochy X tvoří přirozenou součást komplexu rozvojových ploch pro bydlení s dostatečným rekreačním předpolím a jejich zastavitelnost v nyní posuzovaném rozsahu odsouhlasily po několika dohadovacích řízeních příslušné dotčené orgány. Navrhované řešení je proporcionální a je kompromisem mezi dlouholetým zájmem soukromých vlastníků dotčených pozemků a podateli námitek (zcela shodné námitky jako stěžovatel řádně a včas uplatnily i jiné osoby). Zastavitelná lokalita X byla redukována a podmínky prostorového uspořádání ploch BM byly zpřesněny. Podmínky nové zástavby musí vycházet z charakteru lokality (městské části) a tento princip musí být respektován i při dostavbě stavebních proluk v lokalitách s pravidelnou strukturou zástavby. Na okrajových pozemcích zastavitelného území nebudou umísťovány kompaktní formy skupinové zástavby.

[49] Bezkolizní užívání obslužné komunikace ulice T. (šířka průjezdního profilu je v krizových místech skutečně 5 m) je v dané lokalitě zajištěno dopravní značkou obytná zóna, zpomalujícím retardérem a dopravním zrcadlem. V bezprostředním okolí mateřské školy je ve dvou místech rozšířen uliční profil ulice T. o parkoviště s kolmým státním pro 16 osobních vozidel a s jedním parkovacím státním pro osoby s omezenou schopností pohybu a orientace. V případě vycházek dětí je možné využít jednostranný chodník v severní části ulice T., k jejich větší bezpečnosti bylo přislíbeno zajištění vstupu do areálu MŠ přímo brankou z parkovacích ploch.

[50] K namítanému porušení § 18 stavebního zákona v důsledku *flagrantního* narušení harmonického vývoje území případnou stavbou rodinných domů na dotčených pozemcích nedošlo. Odpůrce uvedl, že kapacita této oboustranné ulice je přibližně 500 aut za den,

nová zástavba se týká nejvýše 4 rodinných domů, přičemž stěžovatel kromě obecných proklamací žádné konkrétní důvody zpochybňující toto tvrzení soudu nenabídl.

[51] Nejvyšší správní soud neshledal, že by v procesu územního plánování v rozsahu projednávané věci došlo ke svévolným či excesivním zásahům.

IV. Závěr a náklady řízení

[52] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem dle § 109 odst. 2 věty první s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[53] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrci, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Osoby zúčastněné na řízení mají dle § 60 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil. V tomto řízení však nebyly osobám zúčastněným na řízení uloženy žádné povinnosti, a proto soud rozhodl, že nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. listopadu 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu